

Lá Thư SV Trương Thị Hà gửi TS Phạm Tấn Hạ

From: Sinh viên năm 2 Trương Thị Hà, mã sinh viên 1767010064, khóa 2017- 2020, Lớp trưởng lớp 17/2, Khoa Ngôn ngữ Anh, trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn thành phố Hồ Chí Minh.

To: Tiến sỹ Phạm Tấn Hạ, Phó Hiệu trưởng trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn, Trưởng phòng đào tạo; và Thạc sĩ Trần Nam, Trưởng phòng truyền thông của trường (đi cùng thầy Hạ chứng kiến sự việc).

Thầy Hạ kính mến,

Khi viết những dòng này, nước mắt em không ngừng tuôn rơi khi nghĩ về thầy. Em khóc chỉ vì em thấy cô đơn và bị bỏ rơi tại trại tập trung Tao Đàn ngày 17/06/2018 với những con người đáng sợ mang danh “công an nhân dân”. Em không giận thầy cả, vì nếu có giận, những kẻ đã xúc phạm danh dự và xuống tay đánh em mới là kẻ đáng giận thầy ơi.

Em là lớp trưởng lớp 17/2 Khoa Ngôn ngữ Anh, trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn thành phố Hồ Chí Minh. Em luôn mang lại niềm vui và động lực học cho các bạn trong lớp. Em luôn cố gắng kết nối các bạn trong lớp, các thầy cô và Giáo vụ. Tháng này, lớp em thi cuối kỳ, em đang chuẩn bị viết thư cảm ơn các thầy cô bộ môn đây ạ. Lớp 17/2 có thể tự hào rằng, lớp em là một trong những lớp học chăm chỉ nhất, đoàn kết nhất và có thành tích học tập cao nhất khóa học. Thầy có thể hỏi thầy Triết, thầy Triều, cô Hạnh và cô Nguyễn trực tiếp dạy lớp em ạ. Em nói như vậy, chỉ muốn thầy biết rằng, em là sinh viên ngoan và đáng tự hào của thầy, em là một Lớp trưởng có trách nhiệm với lớp. **Chứ không phải như những người “công an nhân dân” kia nói em là: “con điểm”, “con đĩ”, “con phản động”, “bị đuổi học.”**

Tao Đàn, ngày 17/06/2018.

Thầy ơi, chỉ thầy mới có thể cứu được em lúc này thôi ạ...

Công an 1: Tôi sẽ gọi thầy Phó Hiệu trưởng của em đến đây.

Thầy ơi, khi nhìn thấy thầy, em đã khóc vì sung sướng. Vì em biết rằng, thầy sẽ làm gì đó để giúp em ra khỏi nơi đáng sợ này ạ. Nhưng...

Công an 1 (đe nạt): Sinh viên của thầy đây. Là một kẻ phản động, thầy nhìn những gì nó làm này, kêu gọi biểu tình, hướng dẫn người dân đối phó với công an...

Công an 2 (liên tục sỉ nhục): Loại này làm đĩ, làm điểm, chứ Lớp trưởng gì. Tao khinh!

Công an 3 (vỗ về): Em “hợp tác” đi là được về ngay mà. Bọn anh có làm gì đâu mà em mời Luật sư.

Hà (nhìn vào thầy khóc): Thầy ơi, chỉ có thầy mới cứu được em lúc này thôi ạ. Thầy hãy báo cho Luật sư Trần Vũ Hải và Luật sư Lê Công Định giúp em là em đang bị bắt ở đây ạ. Số điện thoại của 2 Luật sư đây ạ.

Thầy: Im lặng...

Hà (khóc to hơn): Em là người hành nghề Luật, em có quyền được mời Luật sư...Thầy có thể hỏi các thầy cô đại học Luật Hà Nội của em. Họ sẽ nhắc đến em là một đứa sinh viên ngoan. Ngày xưa, các thầy cô đại học Luật yêu quý và bảo vệ em như thế nào mà ngày nay, thầy lại đối xử với em như vậy. Nếu các thầy cô đại học Luật ở đây, các thầy cô sẽ cứu em. Em biết thầy không có nghĩa vụ phải thông báo Luật sư giúp em. Nhưng em là sinh viên của thầy, em đang cầu xin thầy. Thầy ơi, thầy hãy nhìn vào mắt em. Em có giống một đứa sinh viên hư không ạ? Thầy đừng im lặng như vậy mà. Thầy chỉ cần thông báo cho các Luật sư của em thôi, chỉ cần vậy thôi, thầy ơi. Em sẽ biết ơn thầy suốt đời ạ.

Công an 1: Có phải điều tra tội phạm đâu mà mời Luật sư, Luật sư không có quyền đến đây cả! Vô ích thôi.

Thầy: Thầy không biết về Luật.

Hà (khóc và bất lực): Thầy ơi, chỉ có thầy mới cứu được em thôi. Sinh viên của thầy nghi bị người của Báo Tuổi trẻ hiếp dâm, thầy cô trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn đã lên tiếng và Luật sư của em đã bảo vệ quyền lợi của em sinh viên ấy. Em cũng là sinh viên của thầy, em xin thầy hãy đối xử công bằng với em như em sinh viên kia. Hãy thông báo cho các Luật sư của em là em đang ở đây ạ.

Công an 4: Mệt con này quá. Giờ ký nhận được chưa?

Hà: Im lặng và nhìn thầy.

Công an 4 (Vả vào mặt Hà): Bốp. Mà không "hợp tác" à. Mà nhắc đến 3 từ "mời Luật sư" nữa, tao vả cho vỡ mồm.

Thầy: Im lặng...

Thầy ơi, công an tát em, em không đau cả, **em đau vì thầy không bênh em, em đau vì thầy không ôm em, em đau vì thầy không che chở em. Em đau vì thầy lặng im trước hành vi chà đạp nhân phẩm và xâm phạm thân thể trắng trợn của công an Quận 1.** Có lẽ, thầy sẽ không bao giờ quên gương mặt đáng thương của em tại trại tập trung Tao Đàn ngày hôm đó đâu.

Tại sao thầy ký vào Biên bản do công an soạn sẵn? Tại sao thầy nói với em là thầy không biết Luật, nhưng thầy lại tin những gì Công an nói, chứ không tin đứa sinh viên ngoan của thầy? Tại sao thầy lại quay lưng bỏ lại em một mình ở đấy ạ?

Xin thầy hãy trả lời giúp em những câu hỏi này hoặc đơn giản là tâm sự thật lòng với em vào email: htruong692669@protonmail.com ạ.

Em tin rằng, lúc đó có Công an nên thầy không thể giúp em. Giống như các thầy cô đại học Luật ngày xưa, các thầy cô đã âm thầm che chở và bảo vệ em. **Công an đánh em, sỉ nhục em, em không đau vì đó là nhiệm vụ của họ. Nhưng các thầy cô của em không bảo vệ và che chở cho em, em sẽ đau khổ lắm thầy ơi.**

Thầy ơi, chỉ có thầy mới cứu vớt được tâm hồn yếu đuối của em lúc này được thôi ạ. Hãy nói cho em suy nghĩ thật lòng của thầy. Thầy có thương em không? Chỉ cần vậy thôi là em thấy yên lòng rồi thầy ơi. Em cảm ơn thầy và luôn tự hào là sinh viên Khoa Ngôn ngữ Anh, trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn ạ.

Hà Nội, 21h20' ngày 29/06/2018